

Eenige opmerkingen omtrent het „Oera Linda Boek”

(*Thet Ovira Linda Bôk*)

door

J. F. OVERWIJN

Verbeterde en vermeerderde uitgave van
het gelijknamige opstel in het West-
friesch Jaarboek, 1e Serie, Deel 3.

Eenige opmerkingen omtrent het „Oera Linda Boek”¹⁾

Grootendeels voor het eerst verschenen in het Westfriesch Jaarboek, uitgegeven door de West-Friese-Styk²⁾, 1e Serie, Deel 3,

door

J. F. OVERWIJN

DORDRECHT, October 1940.

1) Thet Ovira Linda Bôk (th = th van Eng. those; a = vrijwel e van 'de'; ô = oo; i = i van pin; alles in het Oudfries van den hoogsten ouderdom). In wezen een Westfriesch erfstuk der Fryas.

2) Het Westfriesche „styk” is van denzelfden oerstam als het Grieksche „styx, (stiches)” = reeks, rij, rei; katá stichos = reeksgewijze. Van gelijksoortige afleiding zijn verder: steek (bepaalde, zich herhalende afstand, zoals de tandsteek bij tandwielen); stuk (= een rol stoffen. Bijv. „van het volle stuk”) e.d.

Eenige opmerkingen omtrent het
„Oera Linda Boek”
door
J. F. OVERWIJN.

Méér dan voorloopig eenige opmerkingen maken over dit werk, is dáárom niet wel mogelijk, omdat, wie zal begrijpen, wat het O.L.B. inhoudt, meteen zal vatten, waarom men zich bij deze zoo ingrijpende stof moet beperken, wil men niet een boek schrijven.

In het voorgaande werd in het voorbijgaan gesproken over ‚ingrijpende’ stof. Dit bedoelt niets meer en niets minder, dan dat de inhoud van het boek *in ons leven grijpt*. Immers wat is het geval? We hebben hier te maken met een geschrift onzer eigen voorouders, waarvan onder meer op taalkundige gronden, valt te bewijzen, dat het zaken bespreekt, waarvan de gebeurtenis *in ieder geval* reeds vóór 3000 v. Chr. plaats had¹⁾. Dit op zichzelf reeds zeer merkwaardig feit, n.l. het bezitten van een geschiedboek, dat gebeurtenissen uit de grijze oudheid bespreekt, wordt nog belangwekkender, wanneer men bedenkt, dat het de geschiedenis behelst onzer eigen voorvaderen.

Hiermede is dan meteen gezegd, dat men het niet over den ‚algemeenen Germaan’ heeft wanneer men dit onderwerp aanroert, maar, dat men het heeft over de Fryas²⁾, die in hoofdzaak de lage landen en kusten hebben bevolkt, althans hebben bezet en er hun stempel op hebben gedrukt, zóó onuitwischbaar, dat zelfs ónze tijd met zijn uitbundige vervlakking hieraan slechts heeft kunnen tornen, maar niet kunnen vernietigen, wat als eigen aard werd vastgelegd³⁾. Allicht haalt men zich den pennestrijd voor den geest, die er over het O.L.B. is geweest. Hij brak vooral rond de vijf-en-zestiger jaren los, toen het boek als manuscript in het daglicht kwam, toen het n.l. uit de familie „Over de Linden” in de openbaarheid verscheen.

1) Aantoonbaar is echter buiten het O.L.B. om, dat de invloed der Fryas in de wereldgedachte reeds tenminste 17000 v. Chr. zoo niet 20000 v. Chr. begint, o.a. omdat hij in de Majacultuur zonder meer aanwijsbaar is.

2) Dus de Westfryas onze onmiddellijke en onbetwistbare voorouders.

3) Een strook loopende van Danzig tot Boonen (Boulogne) en gemiddeld genomen 250 K.M. breed, geeft ten naaste bij het vermelde gebied aan.

Op dit alles in den breedte in te gaan, n.l., om een feitenstapelrij vóór of tegen de echtheid op te sommen, valt buiten het bestek van dit opstel. Voorloopig wegens plaatsgebrek, maar daarenboven om een veel markanter reden. Men vrage zich n.l. eens af, of niet de géést van een werk, meer nog dan de door bepaalde sympathiën pro of contra gekleurde 'meeningen', er héél wat meer aan toe doet, om te beoordeelen, of een geschrift werkelijk de echtheid ademt van wat het voorgeeft te zijn. Wanneer er ooit een geschrift is geweest dat luider verkondigde, wat en wiens werk het was, dan is dat het O.L.B. Een ieder, die zich van den tekst op de hoogte stelt en de gave bezit, om door enkele, voor de hand liggende vergissingen en eigenwijscheden van de afschrijvers door de vele jaren, heen te zien, zal dit, men zou kunnen zeggen: aan den lijve ondervinden. Werd zooeven reeds melding gemaakt van de door de taalfleidkundige wetenschap aan de hand gedane bewijskracht, zoo kan er hier aan toegevoegd worden, dat, als men het werk in dien zin grondig onderzoekt, aangetoond kan worden, dat de grondslagen der gedachten, die in bepaalde deelen tot uiting komen, teruggaan naar de gezamenlijke bakermat aller volkeren¹⁾. Wij zoeken bij andere volkeren tevergeefs naar zulk een opteekening en vinden er nauwelijks iets van. Wél echter is dat, wat te dezen in het bezit der wetenschap is, ruim voldoende, om bijeengelegd, een onweerlegbare aanwijzing te vormen, juist voor de stugge echtheid van het O.L.B.

Het werk der Egyptologen²⁾ — en degenen, die in dit verband aan de orde zijn³⁾, kan men aannemen op tenminste twee en twintig geleerden van naam van alle landen, die eraan deelnamen — geeft ons een schat van papyrivertalingen, waaruit voortdurend elementen naar voren komen, die naar dezelfde volkerenbakermat wijzen, als het O.L.B. doet. Vervolgens zijn daar de verzamelde werken der wetenschappelijke onderzoekers der Mayacultuur (Yucatan, Mexico)⁴⁾ die onweerlegbaar aan tonnen, dat de Egyptische en deze Indiaansche cultuur één en dezelfde zijn. Dit moge ons in zooverre alleen belang in boezem, dat deze geleerden van verschillende landen, ongeveer hetzelfde aan het licht brachten, wat de Egyptologen vonden, zoodat we wederom een bevestiging hebben van dat verwijzen naar

1) Prof. Herman Wirth: „Der Aufgang der Menschheit”.

2) M. Prisse d'Avennes; Dr. Klapada; Battiscombe Gunn; L. Cranmer-Byng; Chabas; H. Brugsch; F. J. Lauch; enz., enz.

3) Hier zij er dan op gewezen, dat ik in deze e.a. studies, omtrent het O.L.B. veel verschuldigd ben aan het werk van Dr. J. G. Ottema, wiens pionierswerk den hoogsten lof toekomt.

4) o.a. S.M. Meijer, 1918: „Een en ander over het Ora Linda Boek” en enkele N. en Zd. Amerikaansche onderzoekers, maar vooral Le Plongeon.

den oertijd¹⁾). Verder is er bij de Amerikaansche Indianen ook velerlei, dat hierop wijst²⁾. Tenslotte is er letterlijk géén cultuur die niet in dezelfde richting wijst³⁾ en zoodra men in meer nabij-liggende tijden komt, zoals ten tijde van het Boedhisme en de Chineesche „Tao Teh King” van Lao Tzs’, dus in het algemeen ongeveer 600 j. v. Chr., vindt men treffende overeenkomsten, elk in zijn *eigen stijl* van *eigen vinding* tusschen deze werken en het O.L.B. voor wat in het algemeen zijn teksten betreft.

Ook vindt men bij Plato⁴⁾ en Sokrates plaatsen, waar eenzelfde gedachte ten grondslag ligt aan bepaalde uitspraken. En het wordt den, van den waren geest bezielden student van het O.L.B., maar al te duidelijk, dat hij vóór zich heeft de verzameling van de zich over de geheele wereld verspreid hebbende, universele gedachten, waaraan de wereld omhooggekomen is en zonder welke zij eenvoudig niet is, wat ze is. Maar . . . , het O.L.B. is *ouder* dan Plato, Boedha, Lao Tsz’ e.t.q., immers onze voorvaderen de „Fryas” begonnen hun jaartelling met een nul, die lag op 2193 jaar v. Chr.! Toen begon de *opteekening* hunner nog veel oudere geschiedenis.

Welnu dat wil zeggen, dat de universele gedachten, zonder dewelke de wereld niet kan zijn, reeds in de Fryas tot rijpheid waren gekomen op een tijdstip, waarop er van de bij ons als hoogste cultuurvormen geldende Grieksche en Latijnsche bedenksels nog geen sprake was, laat staan, dat zij reeds geformuleerd zouden zijn. Dit is het nu, waarop wij het récht hebben — let wel: het récht en niet de te pas of te onpas losgelaten gevoelvolle meening — trots te zijn. Wij mogen dan in het algemeen een scholing achter ons hebben, waarbij gepaste trots op het eigene een voorgeschreven lachlust behoort op te wekken, maar dat neemt niet weg, dat daarmede het begrip „gepaste trots” zich niet uit de wereld liet helpen, vermoedelijk omdat de ‚lachende’ drenkeling zich wél volgens het spreekwoord gedraagt en naar den stroohalm grijpt, maar vervolgens met stroohalm en al verdrinkt. En het werk der Fryas,

1) Ook Prof. H. Wirth: „Die heilige Urschrift der Menschheit”.

2) O.a. Indiaansch: Manitou = Egyptisch, Man + touth = „denk wezen” (dus God). Tut of Toth is in het Oudste Egyptisch: „god”. (ou en u = Ned. oe; th. van Eng. „thing”). Verder Maya: Uah (u = w) = bijnaam voor Manitou = Egypt. Jah, bijnaam voor Osiris.

3) Maar het allerbelangrijkste is, dat ook de Maya’s het Juul- of Joelråd en het Juul- of Juulfeest hebben, geheel analoog aan dat der Fryas, waarover het O.L.B. handelt. O.a. betekent Yucatan (Mexico), letterlijk Uol-ka-ta(n) = Joel-ziel-daar. (u = w). De Indianen spreken dan ook nog steeds de eind-n zéér zwak en laten een ‚w’ achter de u van ‚Y’ hooren. (ka = ziel, ook in het Egypt., evenals ta = daar in beide talen). Tenslotte Jahwe [lett. geestelijk bewogen wezen (we = oerstam wr jah) God (v. Israël)].

4) Plato.: Phaedra.

der Friezen dus, bijv. Noordwest-Germanen, is nu juist wat wij zijn, d.w.z. wij *zijn* in de eerste plaats Friezen, aan wie een toeslag van Franken en Saksen, hier en daar wat meer, hier en ginds wat minder, is toegevoegd door den loop der — tenslotte krioelende wereldgebeurtenissen. De stempel van ons volk is tenslotte dus Friesch. De Frieslandfriezen of Midfriezen gelieven nu niet te meenen, dat ons volk nu maar geheel *gelijk* is aan de Friezen, of, dat zijzelve het ware Friezentype zijn, want dat is niet juist. Er wordt niets meer en niets minder betoogd dan dat de oerstempel van onzen aard Fryasch is, dus Friesch in den zeer veel ruimer dan thans geldenden zin¹). Een zeer verwante zaak is natuurlijk deze, dat men nooit uit het oog mag verliezen, dat het alleroudste Friesch, dus dat, wat in het Noorden van ons land en in de lage landen langs de Duitsche kust, Denemarken, tot en met Danzig werd gesproken . . . nog vlak naast de oertalen stond. Het ons bekende Gotisch is een paralletaal aan het Fryasch.

Daarom is het ook zoo logisch, dat men voortdurend de Fryas en de Goten Europa ziet bevolken en . . . maken. De Goten houden het laatst nog stand in het huidige Bulgarije tot ongeveer 430 n. Chr., maar dan verdwijnt het Gotisch, echter niet zonder den *Gotischen stijl* als onvervreemdbaard bezit van . . . Europa achter te laten.²). Een Goot wás dus iemand. De Fryas gingen niet zonder meer ten onder, ze zijn er nog, want wij zijn er nog. Toch zijn wij er allerminst ongehavend vanaf gekomen. Dit alles heeft, of men zegge: kán hebben, een somber aanzien, maar het behóeft dat niet te hebben. Immers, gegeven het feit, dat wij er dan toch maar zijn, ligt het voor de hand, dat we eens nagaan, wié we zijn, om vervolgens niet klem te betoogen, dat we er móéten zijn. Door de klok terug te zetten, zoals de zegswijze luidt? Voorzeker, néén! Dus geen aanklampen aan wat we als niet verder bruikbaar reeds lang achter ons lieten, maar wél aangrijpen, wat universeel is en TEVENS VAN ONS IS. Men kan samenvatten, wat hier bedoeld wordt door een aanhaling van den Finschen dichter Runenberg, die zegt: „Men moet het oude, dat veroudert, loslaten, om het oude, dat nooit veroudert beter te kunnen dienen”. Duidelijker kan het moeilijk gezegd worden. En nu is juist het O.L.B., het Fryawerk, het oude, het oueroude, dat nooit veroudert, want het is . . . universeel én VAN ONS. Wederom: duidelijker kan het moeilijk gesteld worden. We hebben een werk, ouder

1) Lét wel: West-Fryasch en West-Friesch!

2) Weliswaar noemde men oorspronkelijk het niet-Romaansche „Gothisch”, bedoelende „barbaarsch”, maar de heerlijkheid der gothiek lacht om dergelijke nijdasherigheid.

dan alle andere boeken, en daarenboven ons eigen werk! Men vraagt zich beklemd af, waarop we wachten om het uit te dragen en wat ons nu eigenlijk let, om het met beide handen en met een dankbaar gemoed aan te grijpen als het eigene en het voor ons werkelijke. Van den meer dan lichtelijk naargeestigen tijd, die laten wij hopen, achter ons ligt en waarin het met jonge overtuiging eeren en in het volste daglicht stellen van het oude, dat rijp en groot maakt, voor vrijwel clownesk gold, mág geen sprake meer zijn, wil er van ons nog sprake zijn. Immers, wat is het anders dan het eigene, waarom het gaat en zou men dát nu onder de krijschende zwaarwichtigheid van honderden voor-en-tegens willen bedelen, om der wille van de polemieken? Neen, de sterkste jeugd is die des geestes en de geest lacht om de jaren, omdat het de geest is, die lacht, en hij raakt in vervoering voor alles, wat hem aan jeugd van eigen wezen wordt geboden, want het oeroude is *zijn* jeugd, de jeugd van de universeelen geest, waarlangs de jaren als evenzooveel, 'in het geheel niets ter zake doende', afglijden. Zoo staan we als Fryas sterk en met eerzame koppigheid, den vrien franken Frya eigen, moeten we het kostbare eigenbezit van onzen geest: het O.L.B. uitdragen onder de Frya-voelenden — dat zijn wij —, om met recht te kunnen zeggen: „Ziet, we zijn weer, wat we zijn: West-Fryas, de Fryas van dezen tijd. En met Fryas hebben we dan meteen gezegd, wie we *zijn* en wat we willen blijven. Maar . . . eerst zullen we deze eigenheid terug moeten veroveren; sterker nog dan de verloren, zoon', zal de verloren, ik' moeten wederkeeren.

Er is daarbij geen sprake van tegenstelling tot de Oost-, Zuid- en Noordoost-Germanen (Duitschers), eerder is het logisch, om gegeven deze Germanen, te vragen: En waar manifesteeren zich nu de West- en Noordwest-Germanen, de Fryas? Het zij onze stugge taak daarop een behoorlijk antwoord te geven.

Hoe zal dat luiden, indien wij moeten bekennen, dat we, wel-iswaar ‚gevormd' zijn door de klassieken, die de onzen niet zijn, dat we, wél goed onzen Homerus, Tacitus, Cicero zelfs, kennen, om maar niet te spreken van den rist van kleinere goden der modernere tijdperken, die ‚klassiek' heeten en zoo mogelijk nog zijn ook; en dat we vervolgens de „grote" modernen kennen die vooral de onzen niet zijn, en dat we, wat nauw aan onzen eigen inborst verwant is, ternauwernood ooit vernomen hebben en tenslotte het stille heldengeesteswerk der Fryas liefst heelemaál niet kennen! Zullen wij, als het erom gaat, den noodzaak van zooiets als onze Nederlandsche aanwezigheid in Europa afdoende te motiveeren, willen wijzen alleen op onze schepen en fabrieken en op onze geschiedenis, die nauwelijks aanwezig is in den volksgeest? Zullen we zeggen, dat onze intellectualiteit hoog staat aan-

geschreven (wáár en bij wién eigenlijk ? ?), maar, dat zij Grieksch en Latijnsch is, kortom Middellandschezesch, culture latine, culture mixte, culture „van alles” . . . behalve Fryasch ? Zal men ons niet tegenwerpen, „maar, wat doet ge dan voor eigens, want wat ge daar noemt, is niet het Uwe, wat hebt ge zélf verricht ? Wat is de *noodzaak* van Uw aanwezigheid in het Europeesche geheel, welke taak vervult gij voor den wereldgeest, die *niet* door een ander kan worden waargenomen ? Hoe sterk is Uw be-of vérwerking van het oneigene wel, dat dàt U de geestesplaats in Europa kan doen innemen, die ge met onafhankelijkheid in elken zin des woords wenscht aangevuld te zien ? Wij zullen, in gemoede, waarde lezer, moeten bekennen met nauw verholen schrijnend hart, dat we ons wat ál te gewillig onder het juk van het „eigenlijk heelemaal niet het onze” hebben geschaard en als gevolg daarvan ons van nature, onwennig gevoelen tegenover dat prachtige eigen „volkslevensbegin”¹⁾. Dat levensbegin dat een goed vader zijn zoon, een goede moeder haar dochter meegeeft, opdat zij het leven met zijn juichen en walgen met het erfgoed van den barmhartigen volksgeest zouden gaan, ingaan in de meedoogenloosheid van de strijd om het bestaan, gekoesterd door het erfgoed van goedhartigheid en wijsheid van de ‚eigenen’, die ons een ‚begin’ meegaven dat door bloed en tranen van vele geslachten was vergaard.

Hoe sober vertelt het O.L.B. ons ervan. Hoe sober waarschuwt het tegen de kwalen van onzen tijd, hoe rustig legt het zijn wetten vast, of hoe plooibaar zijn ze, ’t is alsof ze louter redelijkheid zijn en hoe verrukkelijk van eenvoud en helderheid zijn die wetten en raadgevingen vergeleken bij het starre, onplooibare dus onredelijke, houterige Romeinsche recht, waarmede, Wralda zij ons genadig, de rechtswetenschap en het recht dezer Fryas-beemden is beklemd.

Aldus is het voor ons meer dan ooit van het hoogste belang, dat we op de vraag : „Wat is Uw eigen wezen ?”, kunnen antwoorden : „daar, lees het”. Dat is het ! De inborst, het gemoed van den vrijen Frya ligt erin geopenbaard. Dát zijn wij. Zóó willen wij, want we kunnen niet anders, wij zijn het. En onze jaartelling laten wij in 2193 v. Chr. beginnen, Dat is het jaar 1 der Fryas. Ziet ge lezer, zoo zouden het die rustige, dappere zeerobben, krijgers en boeren onzer vaderen gezegd hebben. Ze zeiden het trouwens ook vrijwel letterlijk zoo. Dat antwoord werd over de geheele toenmalige wereld geducht gerespecteerd. Zelfs een

1) Dat dit oneigene diep is ingevreten, getuige de critiek op dit opstel, waarbij van zekere zijde aan schr. verweten wordt, dat het naar „Blut und Boden” riekt !! Men houde hierbij zijn schaterlach of zijn . . . wrevel !!

Alexander de Groote kende het en zonder de Fryas ware hij nooit Indië binnengedrongen, maar had hij verre vóór den Ganges met zijn troepen moeten blijven steken. Fryas waren het — gij en ik —, die hem en zijn volledige leger op hun schepen voorbij de Indusmonding voeren naar het dal van den Indus. Heen en terug.

Gautama Boedha heeft een Fryavriend, die slaaf was en dien hij bevrijdt. Deze wederom vrye Frya noemt hem „Jes”, waarvan aangetoond kan worden, dat het hetzelfde stamwoord tot stam heeft als het Latijnsche „ius” (justus) en het Engelsche „yes”, welke beiden van den allerhoogsten ouderdom zijn, taalkundig gesproken en welke niets anders beteekenen dan wat ze nóg steeds beduiden, n.l. ‚recht’ en ‚rechtvaardig’¹⁾. De Frya noemde zijn vriend ‚Jes’, d.i. de ‚rechte’, de ‚rechtvaardige’ en ‚Boedha’ waarvan kan worden bewezen, dat het ‚god’ en ‚goddelijke’ betekent²⁾. De priesters noemen Jes „Fo” en nu staat er in het O.L.B., en zulks mag men op rekening van een der afschrijvers zetten . . . , dat ‚Fo’, valsch zou beteekenen. Dit is onhoudbaar, omdat de *eenige* benaming van Boedha in het Chineesch: „Fo”, „Foh” of „Foh-To” is, evenals in het Japansch. Dit woord moet met het Boedhisme mee uit Indië zijn gekomen, omdat het geen Chineesch woord is, noch Tibetaansch, welke talen de laatste 5000 jaar niet noemenswaard zijn veranderd. Dit, om aan te tonen, wat er, laten we zeggen met de beste bedoelingen, aan ‚heilige schriften’ kan worden misdreven . . . en achterhaald achteraf met zoo mogelijk beter dan „beste bedoelingen”. Men moet natuurlijk hier en daar op kleine verschrijvingen of latere toevoegingen gevatt zijn.

Zoo ook is het ‚mannelijk’ maken van dat heerlijke woord „Wralda” dat overigens, steeds ‚Wr.alda’³⁾ wordt geschreven, het gevolg van een humanist, die met in de mannelijkmaking van het onwrikbaar onzijdige „Wr.alda” (Opperwezen)⁴⁾ de ongeëvenaarde helderheid van geest van onze voorvaders én moeders aantastte, zonder te beseffen, dat in zijn eigen kerstening de hoogste spankracht juist

1) Men bedenke hierbij, dat men in het Duitsch nog vaak: „Das ist recht” of kortweg „recht” zegt, om iets te bevestigen, dus om „ja” te zeggen.

2) Bûdha is het Sanskriet parallelwoord van het oer-Friesche „Gutha”, dat hetzelfde betekent, dh en th zijn beiden als th in Eng. „those”. Gutha, Bûdha en het Chineesche Ti zijn echter niet God in de volledige beteekenis des woords. Hiervoor zijn de namen Wr.alda, Brahma en Sjang Ti (=letterlijk oppergod).

3) Deze schrijfwijze in het O.L.B. bewijst bijv. meer dan wât dan ook zijn oeroudheid, omdat Wralda inderdaad uit twee belangrijke oerstammen is samengesteld.

4) Van dit woord kan worden bewezen, dat het letterlijk betekent: „zelfwerkende Oorsprong” of „Zelfbeweging”. Hetzelfde geldt voor „Brahma”, dat echter nieuwér is!! Wr.alda is tenminste 25000 jaar oud.

uitkomt in het evangelie van Joannes, die spreekt van *Het Woord*, om toch vooral niet het Opperwezen een geslacht op te dringen, terwijl het *boven alle* geslacht staat. En breekt eenzelfde streven, zij het dan op kreupele wijze niet voortdurend in onze taal door, telkens, wanneer we het hebben over ‚dat mensch‘, waarmede dan toevallig een vrouw wordt aangeduid, terwijl we toch het woord ‚vrouw‘ hebben en dán juist niet gebruiken, omdat we, met die vrouw geen raad wetende, hoe dan ook, uit lichte of zware verbittering gaan spreken van — dát ménisch, dus beu van de stilzwijgende menschelike mannelijkheid, in geval van geestesnood den mensch ‚onzijdig‘ maken, d.i. *onbegrijpelijk* vinden, en dús ‚onzijdig‘ noemen, want het ‚onbegrijpelijke‘ heeft geen geslacht¹⁾. Een en ander speelt zich af op een lager niveau dan de onzijdigheid van Wr.alda, want deze kwam niet uit wrevel, maar uit de helderheid des geestes voort, die uit de oogen der Fryaskinderen straalde en die verzinnebeeld werd door hun eigen krachtige lichamen. De blonde Fryas dachten zuiver en *dáárom* waren zij sterk en goed. Voor wie de Fryas liefheeft, omdat hij ze heeft leeren kennen als zijn eigen geslacht, in hem steekt een storm op van weemoed en bitterheid, wanneer hij hoort van de gangbare, laag-bij-de-grondsche taxeering van Germanen als ‚barbaren‘. Het is wederom de Romein²⁾, die ons aan dezen laster helpt en wijzelve, omdat we niet onderscheiden en de Germanen, die aan afgoderij doen, vereenzelvigen met de West-Fryas, die in het O.L.B. klacht na bittere klacht doen hooren tegen deze laagheid. De afgoderij spruit voort uit het bederven der Fryasdochters door Magyaren en Finnen, die met hun tooverij menig Fryaskind, mannelijk of vrouwelijk schenden en naar den geest bederven door hen in de afgoderij met aanverwante tooverij te dompelen, alsof zij evenzoovele wilden waren, inplaats van Fryaskinderen, die zij zijn.

Hoe sober, maar hoe nadrukkelijk waarschuwt het O.L.B. tegen verslonsing van de taal, tegen verderving van het ras door vreemde inmenging en vermenging. Hoe vooral, geeft het blijk van nauwkeurige kennis van zaken, van alle levenszaken, door steeds op het belangrijke te wijzen, op het voor een volk zoo belangrijke, en alle dichterlijke praatjes-voor-den-vaak, die andere volkslevensboeken ontsieren, achterwege laten. Alle zwaarwichtige, maar inhoudslichte breedsprakigheid is hier vreemd. In het O.L.B. is het inhoudsvolle, zwaar van inhoud, maar eenvoudig van taal

1) In geen enkele verwante taal treedt dit verschijnsel op. In het Vlaamsch en Brabantsch heeft men: die mens (mann.) en dá mens(ke) (vr.), waaruit hetzelfde nog gedetailleerder, blijkt.

2) Ook een Romein, n.l. Theodorus, die ambassadeur der Gothen in Rome was, hielp het laatste Gothenrijk om zeep!

en eerlijk tot in zijn diepste wezen. Ook dat is nu eens: ware Fryasaard.

Waarom zouden we niet willen wederkeeren tot de eigen kunst van het uitspreken van de wereldschokkende gebeurtenissen op de wijze van den eenvoud en van de onopgesmukte verstaanbaarheid van het eerlijke Fryaswoord? Wat lét ons eigenlijk? Bezwaren? Ja, men kan het lichte zwaar maken, maar dat is ondeugd en niet deugd. Het is, alsof men het vanzelfsprekende verbiedt voor zichzelf te spreken (wat zijn aard en wezen is) en het dwingt te zwijgen, opdat er in stroomen van woorden ‚vertolkt' moge worden en de zoo dierbare voor-en-tegens mogen klateren, en dat kláteren is onze polemiserende wereld zoo dierbaar. Niet aldus de Frya, die op frissche, vrijmoedige wijze formuleert en uitspreekt, wat — vanzelfsprekend is, n.l.: hijzelf en zijn stillen band met Wr alda, die zich uit als de Fryas.

Met de onvervreemdbare ‚voorgift', die wij door het O.L.B. hebben, zijn wij voor het groote geboren. Erkennen en herkennen wij dit niet, dan zal een betrekkelijk pijnloos pietluttigheidsgraf ons volkseigen einde inluiden en afsluiten. Wij zullen zijn als de kikvorsch tot wien over den oceaan werd gesproken door een zeevogel. De kikvorsch twijfelde aan de echtheid van den oceaan en vond den zeevogel niet al te sympathiek. De Chineesche verteller¹⁾, die het sprookje opteekent, trekt er de les uit, dat men tot een kikvorsch derhalve nooit over oceanen moet spreken, maar vooral over slooten, want dan wint men zijn gunst.

Het O.L.B. doet ons als de zeevogel van het verhaal geboren zijn; de oceaan is onze wieg niet de sloot. En het moet vooral den Westfries helder voor den geest staan, dat hij het was, die begon met, wat genoemd wordt: ‚Holland's glorie', hetwelk in de juiste vertaling zal moeten luiden „de grondlegging tot Nederlands bestaan als zelfstandige natie". Helaas werd dit later beantwoord zoodanig, dat men Westfriesland den katalogusnaam van ‚Noord-Holland' gaf, niet begrijpende, dat Holland, hetwelk nooit een ‚Zuid' was geweest, nu meteen óók katalogusobject werd door dit voorvoegsel „Zuid".

Bijzonder leerzaam is het, wat het O.L.B. ons verder voor oogen houdt voor wat „Jes" den vriend van den Frya betreft. Het leert ons, dat het volk hem noemde „Kris-en", d.i. ‚herder'. Dit woord is een parallelwoord van het Sanskriet „Kriesjna", dat eveneens ‚herder' beteekent. Hij wordt dus aangeduid met: Boedha (de goddelijke), Jes(us) (de rechtvaardige) en Kris(en) (de herder).

Het is maar al te duidelijk, dat ‚Jezus' een verlatijnsching is van ‚Jes', trouwens een zeer noodzakelijke, omdat een woord,

1) Tsjoeang Tsz'.

zoals ‚Jes’ voor den Latijn onverbuigbaar is, het *moest* derhalve den normalen uitgang „us” voor mannelijke zelfstandige naamwoorden verkrijgen, evenals het Grieksch er den uitgang ‚ous’ (*iesous*) aan toe moest voegen, om dezelfde reden. Verder is er etymologisch slechts één stap, en daarenboven een hoogst veelvuldig voorkomende van Krisen-Kristen-Krist’ tot *Kristus*, hetwelk de Latijn, geen ‚k’ hebbende in zijn alfabet, ‚Christus’¹) schreef, terwijl de Griek, die vreemde k’s veelal in ch (chi) omzette, vanzelf ‚Christous’ schreef en toen omdat hij het woord „Chreestos” bezat, dat er ten zeerste op geleek, schreef: ‚Chreestos’ (de gezelfde). Het O.L.B. gaat verder en beschrijft, hoe Boedha en zijn Frya-vriend tenslotte vervolg'd worden, hoe zij overal moeten vluchten, maar, dat de leer van Jes hem overal vooraf was gegaan en dat zelfs de doodelijke haat der priesters, die de vervolgingen leidden en aanstichtten niet in staat was de leer van Jes te niet te doen (Zie Hellenia's geschriften)²).

Het Oera Linda Boek schetst het Fryasch land, als een land waar de hoogste leiding in handen van de landsmoeder lag.

Alle volkeren ter wereld, wie ze ook zijn, zijn in den grijzen oertijd der menschheid het eerst begonnen met het matriarchaat, dus met het vrouwenbestuur en bestier van den stam. Later ging dat over in het patriarchaat en wel het eerst en het grondigst bij de Semieten en iets minder hevig bij de Egyptenaren. Gaandeweg werd het patriarchaat algemeen over de geheele wereld. Maar... dit doende had men het matriarchaat nooit geheel te einde gevoerd. Bedoeld wordt, dat men het nergens tot zijn einde, tot zijn volkommen afwikkeling, tot zijn volledige ontplooiing heeft kunnen laten komen. Het werd min of meer abrupt op de wijze van de onberedeneerde gevoelsschok overboord geworpen, en nooit ten volle verwezenlijkt. Dit nu, dit *ten volle* ontplooien van de moederheerschappij over een volk, deze *universeelmaking* van de ‚moeder-kind-verhouding’ over een geheel volk, dus deze broederschap, niet in den heer (meester), maar in de *moeder*, heeft alleen het Fryavolk voleind. Dit nu is het éénige volk ter wereld dat dit deed en nog nooit is het ergens anders bereikt of ondernomen. Het is ook het kernverschil tusschen ons en de Oost- en Zuid- en Noordoostgermanen, die weliswaar van ons vleesch en bloed zijn, maar door hun vroegtijdig patriarchaat, niet voetstoots van onzen geest.

1) Hij schreef „Christus”, omdat zijn elite nu eenmaal Grieksch geschoold was.

2) De Yeshiden of Jesjiden zijn nog te vinden aan beide zijden van den Zuid Oeral. In hoeverre zij aan den Europeeschen kant thuisbehooren, is mij niet bekend. De naam zegt echter duidelijk Jes-iden, dus de ‚mét-Jes-gaanden’. „Im” en „is” zijn Oerfriesch „ik ga” en „gij gaat”, in het Latijn is „ite” == (geb. wijs) gaat.

Deze volkomen, of nagenoeg volkomen vermoording van dit unieke, „broeder-in-de-landsmoeder zijn”, is geschied door de kerstening en het periodieke onder den voet loopen onzer Fryaslanden, waarin vanzelf een patriarchaat schuil ging, dat onzen matriarchaliteits-stempel moest vernietigen en vernietigde. Zelfs de verhevenheden van het Nieuwe Verbond, men denke slechts aan Joannes, die zegt: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en en het Woord is God” en Paulus, die zegt: „de geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods”, alsook de drie tempels voor Isis, die Rome bevatte ten tijde van het Christendom en die ons als de figuur van Maria geworden zijn, . . . zij vermogen daar-aan weinig te veranderen.

Inderdaad, hoeveel er van ons is overgebleven, vermag niemand te zeggen, maar, laten wij eens aannemen, dat we aan het einde zijn. Welnu, wil dan Uw Fryavolksleven aan U voorbij zien trekken, zooals het sterfbed, óók dat van een geheel volk, dat voor een elk doet. Het voorbijtrekken van de heilige vrouwen van onzen stam en het goede, blonde Fryasvolk, steeds bedot en verguisd, om zijn „onlistigheid”, maar niettemin dapper en intelligent, met de fouten van de dappere en den niet-listige. Begenadigde kinderen van den geest, die Fryas, die der wereld wijsheid gaven en op-teeckenden, wat door géén volk ter wereld werd opgeteekend. Hiervoor zijn en waren twee goede redenen, ten eerste konden de anderen het eraan ten grondslagliggende denken niet presteeren en ten tweede konden deze het niet opteeken, want alleen Fryas hadden hun eigen alfabet¹⁾) — en wel volledig — toen de rest van de wereld zich behielp met hiëroglyphen en toevalstreekens, die weliswaar met ach en wee, meestal slechts ten deeple, ontcijferd kunnen worden, maar nooit, zegge nooit, de volledigheid van een kroniek, een wetboek, een zedeleer, een wijsbegeerde en een levensleer bevatten, zooals het Oera Linda Boek dit heeft gewrocht en behouden.

1940.

Dordrecht.

1) Aan het Grieksche alfabet ligt b.v. het Fryasche ten grondslag, wat zonder moeite door directe vergelijking te bewijzen is. Daarenboven houdt men stevig in het oog, dat het Fryasche reeds lang bestond, d.w.z. ongeveer tenminste 1000 jaar alvorens er van een Grieksche sprake was. Uit de 4 vormen, die het Gr. alfabet heeft gehad, blijkt de overneming duidelijk. Merkwaardig is echter, dat het Gr. alfabet Hebreeuwsche *namen* voor de letters overnam (Ollef, alpha, enz. enz.). Tenslotte is het alfabet van het Fryasch klank-en teekenrijker dan het Grieksche, hoewel het Gr. zich natuurlijk zeer goed met combinaties en accenten weet te behelpen.